

COL·LEGI «CISNEROS», ENSENYAMENT NOMÉS EN CASTELLÀ

L'«exemple» d'Almassora

L'Audiència, malgrat les declaracions d'alguns membres de l'executiu valencià, no ha parat amb la Universitat. A Almassora, ara es qüestiona tota la política lingüística ratificada amb la Llei d'Ús.

Albert Vicent

Una nova trava ha vingut a paralitzar l'aplicació de la Llei d'Ús i Ensenyament al País Valencià. Dijous 29 de gener, l'Audiència Territorial de València dictà la suspensió cautelar de l'ordre que desenvolupa l'ensenyament en valencià de l'àrea d'experiències al col·legi públic «Cardenal Cisneros» d'Almassora. A partir d'ara, les classes de socials i naturals, que fins ara eren impartides en valencià al tercer d'EGB, seran donades obligatòriament en castellà, fins que l'Audiència Territorial, el Tribunal Suprem o el Tribunal Constitucional dicten sentència al respecte.

La història d'aquest conflicte es remunta al passat mes de juny, quan l'Associació de pares d'alumnes del col·legi, presidida per **José Luis Rius**, membre de la Coordinadora Pro-libertad Ensenanza en Valenciano, realitzà una enquesta sobre l'ensenyament del valencià i en valencià davant la imminent aplicació de la Llei d'Ús i Ensenyament. Segons els promotors de l'enquesta els resultats van aprovar l'ensenyament «del» valencià (un 77 per cent, enfront d'un 21 per cent contrari), però rebutjà l'ensenyament «en» valencià (un 83 per cent, enfront d'un 12 per cent).

Tanmateix, segons altres representants de pares d'alumnes, el qüestionari no fou enviat a tots els pares i el mateix consell directiu del centre desestimà tractar aquests resultats per la poca fiabilitat i l'escassa rigorositat del procediment empleat. Tampoc la Conselleria no donà importància als resultats.

Després, vingué l'aprovació del Pla del Centre, on s'inclogué l'ensenyament de l'àrea d'experiències en valencià per a tercer d'EGB, una mesura

que afectava uns setanta alumnes. Segons **Rogelio Beltran**, director del col·legi, «es tractava de fer complir la Llei. Així, el pla del Centre va ser aprovat unànimement per tot el Consell i en aquest organisme hi ha representats tots els estaments, els pares, els professors, els alumnes i els representants de l'ajuntament. En la reunió on el pla es va aprovar no hi va haver cap objecció. La sorpresa va ser gran quan un dels senyors que votà favorablement al consell presentà el recurs contenciós administratiu».

El protagonista d'aquest radical



Vicent Pitarch

L'escola de mala llei

Sense que hàgem paït el tràngol de la sentència contra la Universitat, ens arriba ara un nou avís via Almassora, una vila de la Plana Baixa que conserva l'estructura urbana eminentment rural. En aquestes altures del curs escolar, el col·legi públic «Cardenal Cisneros» ha de suspendre les activitats docents en català sota provisió cautelar dictada per l'Audiència Territorial de València.

Que la sanció jurisdiccional afecte precisament un col·legi d'Almassora —enclavament catalanoparlant insigne— no hi compta, és un simple detall. Com són així mateix detalls intrascendents el fet que el Consell Escolar del centre hagués aprovat de manera reglamentària el programa d'estudis del curs, o que el director s'haja afanyat a testimoniar que l'escola ha funcionat fins ara sense problemes i que l'ensenyament en català no li ha suposat cap

entrebanc en l'aprenentatge dels alumnes.

Aspectes, tots plegats, ben fútils, pel que es veu, davant la irrefragable sobirania constitucional que refusa que els escolars valencians siguin educats en l'idioma nacional. Al capdavant, tota la il·legimitat de l'escola en qüestió rau en la gosadia que, dels seus vuit-cents estudiants, un curs, el tercer, compte amb una sola àrea, la d'experiències, que treballa en la llengua de la casa. Una mica desproporcional, sense dubte, tanta misèria per a tan grossa il·legalitat.

Hi ha tot un seguit d'interrogants que circulen per aquestes latituds, com ara: ¿Per què uns tals atemptats lingüístics es produeixen només al País Valencià? ¿Com és possible que siga tan nombrós el personal que s'oposa a l'escola en català? ¿Quin futur té, doncs, entre nosal-

La Conselleria de Cultura ha recorregut al silenci i ni tan sols ha presentat al·legacions.

canvi de posició és **José Luis Rius**, qui, des de la presidència de l'associació de pares, presentà a la Conselleria de Cultura una reclamació per la imposició de l'ensenyament en valencià. Després de vint dies sense cap resposta per part de l'administració, disset pares presentaren a la sala segona del contenciós administratiu una reclamació, exigint la protecció jurídica dels drets fonamentals de la persona, en base a la legislació vigent des que es promulgà la llei del 26 de desembre de 1978. Segons fonts de la Conselleria, als Serveis Territorials no esperaven aquesta actitud per part dels que fins ara manifestaven la seva oposició a l'ensenyament en valencià.

El procés judicial entrà en funcionament quan, el 9 del passat setembre, la sala segona acceptà la demanda, alhora que donava cinc dies de terme perquè la Conselleria presentàs les al·legacions corresponents en defensa de la llei que oportunament aprovà majoritàriament el Parlament Valencià. Malgrat la importància que el tema té per al departament que dirigeix Cebrià Ciscar, la Conselleria continuà en silenci i, finalment, el

tres, l'idioma? La intervenció de l'Audiència deixa al descobert una realitat crua, de la qual són índexs aclaridors algunes dades que ací bastarà denunciar:

Primera: La inconsistència de la societat civil valenciana o, dit en termes de moda, el nostre «criollisme constitutiu». Però, alto, els processos de mestissatge social no són producte de l'atzar i de l'evolució espontània de la natura, sinó que obeeixen a productes ben dissenyats.

Segona: El recurs contra el «Cisneros» d'Almassora corrobora, contràriament a les proclames oficials, com és d'accelerat el procés de deserció lingüística, correlatiu, no cal dir-ho, a la degradació de l'alienació popular. (Deixem-ho en «popular», perquè dir-ne «nacional» ja no és ben vist o queda suspecte de fonamentalisme).

Tercera: La batalla actual del català a l'escola palesa que, entre nosaltres, el diagnòstic de l'«autodi» no és cap fantasia; més aviat, s'agreuja en trobar un aliat en l'altre fenomen social en expansió, el de repulsa (¿odi?) envers certs ele-

ments definitoris de la condició valenciana, entre els quals l'idioma potser ocupa el primer lloc.

Quan m'he trobat amb veïns que es manifesten adversos a la normaltat del català a l'escola —sovint s'escuden en la compensació idiota de «classes de valencià, sí, però, ensenyament en valencià, ni pensar-ho»—, entre les meues reaccions primeres no sol figurar la de carregar sobre ells el pes de la responsabilitat immediata. Al capdavell, unes tals actituds resulten força explicables. Veig coherent fins i tot que la bel·ligerància contra el català s'organitze, i n'és una mostra, la «Coordinadora pro-Libertad de Enseñanza en Valenciano». Normal, perquè es l'expressió sincera i explícita dels mateixos interessos del poder econòmic i social definit en l'ordre establert. Sense anar més lluny, aquella gent respon a la consigna del president Lerma: «La ensenyanza en valenciano no se debe imponer». Recitada, de nou, aquest cap de setmana a Torrevella. «Imponer» és el mot just del president; noteu la càrrega d'enviliment que

aplica al problema de la llengua, en sancionar-lo de «materia impositiva», com l'IVA, vaja, o qualsevol impost tributari que té garantida la repulsa popular.

I, com Lerma, tutti quanti: Ciscar, ¿per què no?, que sap jugar a diluir la normalització lingüística sota la pantalla d'unes iniciatives escolars en català ben exòtiques en un context social dominat per l'espanyol i ara massa inconsistents perquè se n'ixen de les previsions de la legalitat espanyola.

Si l'actual embranzida pactista pressuposa plegar-nos a exigències com la que ara s'imposa al «Cisneros» d'Almassora —i es només un primer avis—, malament rai. Per la meua banda, entenc que, per tal de recuperar la cohesió cívica d'aquest país, hem de recórrer a tàctiques capaces de traure suc al sistema polític instaurat, en el ben entès, però, que haurem de mantenir alhora la lucidesa suficient que ens permeta esbrinar, davant episodis com el d'Almassora i els que sobrevindran, que la jurisprudència espanyola no és la nostra. □